

Orostider

<center>I en frostklar vinternatt,
där stjärnor gnistrar silverklart,
vandrar ensamma på rövarstråt,
minns jag den tid som försvann.

Där djupa skogar lockade,
bar friden i min själ,
där vinden smekte kinder mjukt,
och solens strålar var min tröst.

Men ack,
dessa tider är förbi,
vinden bär ett annat namn,
skapar orostider,
där hoppet tiger still.

Jag minns med längtan våra samtal,
där glädjen flödade och dansade,
där kärleken sjöng sin höga visa,
och friden var min följeslagare.

Men i mitt bröst finns en styrka,
ett ljus som vakar i mörkret,
och i lampans svaga sken,
finns tid att åter skriva.

</center>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stigsökaren med Poeter.se id #232555 innehar upphovsrätten